

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 14 czerwca 2019 r. – Latte Villafranca SCRL w likwidacji i in./Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

(Sprawa C-464/19)

(2019/C 357/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Latte Villafranca SCRL w likwidacji, Azienda Agricola Cordioli Cesarino e Noè società semplice, Cordioli Evaristo e Loredano società semplice, DZ, EA, FB

Strona pozwana: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że brak zgodności przepisu państwa członkowskiego z art. 2 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 3950/92 ⁽¹⁾ oznacza w konsekwencji brak zobowiązania producentów do wniesienia dodatkowej opłaty w przypadku wystąpienia warunków określonych w tymże rozporządzeniu?
- 2) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej, a dokładniej rzecz ujmując ogólną zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy interpretować w ten sposób, że ochronie uzasadnionych oczekiwań nie podlegają podmioty, które dopełniły obowiązku nałożonego przez państwo członkowskie i które czerpały korzyści ze skutków odnoszących się do przestrzegania tego obowiązku, jeżeli obowiązek ten jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej?
- 3) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001 ⁽²⁾ z dnia 9 lipca 2001 r. oraz termin unijny „kategoria priorytetowa” stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak art. 2 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 157/2004 przyjętego przez Republikę Włoską, ustalający zróżnicowane formy zwrotu nadpłaty teźże dodatkowej opłaty, z rozróżnieniem, w odniesieniu do terminów i sposobów zwrotu, na producentów, którzy postępowali zgodnie z wymogami przedmiotowych przepisów krajowych, które stoją w sprzeczności z prawem Unii, i producentów, którzy tych przepisów nie przestrzegali?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 Rady z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 187, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale per il Veneto (Włochy) w dniu 17 czerwca 2019 r. – Regione Veneto/HD

(Sprawa C-468/19)

(2019/C 357/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria regionale per il Veneto

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Regione Veneto

Druga strona postępowania odwoławczego: HD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kryterium ustanowione w art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. ⁽¹⁾, zgodnie z którym decydująca jest definicja „dóbr kultury” w przepisach krajowych, należy stosować do celów identyfikacji „dóbr kultury”, o których mowa w art. 36 TFUE?
- 2) Ponadto, czy ochrona „dóbr kultury” przewidziana w art. 36 TFUE obejmuje również „zabytkowe pojazdy” w rozumieniu dyrektywy 2000/53/WE ⁽²⁾?
- 3) Czy w związku z tym wskazane powyżej przepisy prawa Unii uwzględniają dla właściwych im celów ochrony również pojazdy, które włoski system prawny klasyfikuje jako „posiadające wartość historyczną i kolekcjonerską” ze względu na obowiązek zachowania ich oryginalnego stanu?
- 4) Ponadto, czy funkcja ochrony „dóbr kultury”, w tym „pojazdów zabytkowych”, przewidziana w art. 36 TFUE, o której mowa w art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. oraz w motywie 10 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, z uwzględnieniem treści pkt 26 programu działań Komisji Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa ruchu drogowego, przyjętego w dniu 29 września 2005 r., może być interpretowana w ten sposób, że pozwala państwu na stosowanie dyskryminacyjnego zwolnienia podatkowego ograniczonego jedynie do pojazdów „posiadających szczególną wartość historyczną i kolekcjonerską”, nawet jeśli na niektórych obszarach terytorium państwa, na mocy ustaw regionalnych i prowincjonalnych mających zastosowanie wyłącznie na nich, istnieje szersze zwolnienie podatkowe przyznane wszystkim pojazdom „posiadającym wartość historyczną i kolekcjonerską”?
- 5) W przypadku udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi przeczącej, czy wyżej wymienione przepisy unijne dopuszczają w każdym razie przewidziane w przepisach państwa, mniej korzystne i dyskryminujące traktowanie podatkowym „pojazdów posiadających wartość historyczną i kolekcjonerską” ze względu na ich wiek, co zwiększa obciążenie podatkowe z powodu zwiększonych emisji, ograniczając tym samym ich ochronę, obniżając wzrost ich wartości i zniechęcając do ich utrzymywania?
- 6) Czy zasada swobodnego przepływu towarów ustanowiona w art. 52 ust. 2 TUE i art. 30 TFUE oraz związany z nią zakaz stosowania środków równoważnych do cel, w świetle kryteriów ustanowionych w tym zakresie przez orzecznictwo Trybunału, pozwala państwu członkowskiemu na objęcie pojazdów o uznanej „wartości historycznej i kolekcjonerskiej” niejednolitym i dyskryminującym traktowaniem podatkowym na całym jego terytorium w odniesieniu do przenoszenia własności tych pojazdów z osoby zamieszkałej na części terytorium tego państwa zwolnionej z podatku na osobę zamieszkałą na części terytorium tego państwa, w której przewidziano podatek?
- 7) Czy art. 18, 19, 20, 21, 45 i 49 TFUE, które chronią podstawowe wolności zagwarantowane na wspólnym obszarze europejskim oraz zakaz bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji przewidziany w dyrektywie Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. ⁽³⁾, stoją na przeszkodzie mniej korzystnemu i dyskryminującemu traktowaniu podatkowemu wewnątrz państwa członkowskiego, prowadzącemu do różnicowania i niekorzystnego traktowania właścicieli pojazdów posiadających wartość historyczną i kolekcjonerską wyłącznie ze względu na ich miejsce zamieszkania?
- 8) Czy zasady wolności, autonomii i niezawisłości sądów, uznane i chronione na mocy art. 2 TUE na wspólnym obszarze europejskim w celu zagwarantowania „sprawiedliwego procesu sądowego”, pozwalają państwu członkowskiemu na prawne uniemożliwienie sądom samodzielnego ustalenia, czy pojazd posiada „szczególną wartość historyczną i kolekcjonerską” w celu stwierdzenia, czy pojazd ten jest zwolniony z podatku, poprzez zobowiązanie sądu do uwzględnienia jedynie ustaleń dokonanych w tym zakresie przez podmiot prywatny, któremu powierzono to zadanie na zasadzie wyłączności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (wersja przekształcona) (Dz.U. 2014, L 159, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji – Oświadczenie Komisji (Dz.U. 2000, L 269, s. 34).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. 2000, L 180, s. 22).